

عنوان مقاله:

ارزیابی قابلیت پیاده مداری معابر بافت تاریخی شهر مراغه

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های بوم شناسی شهری، دوره 10، شماره 19 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

شهریور روستایی - دانشیار، جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه تبریز، ایران.

رقیه ناصری - کارشناسی ارشد، جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه تبریز

خلاصه مقاله:

در طول دهه های گذشته، به واسطه اتکا بیش از حد شهرسازی مدرن به نیازهای حرکت سواره و غفلت از ساماندهی فضاهای پیاده، فرآیند روبه زوال مراکز شهرها شدت گرفته است، امری که برخلاف توسعه پایداری شهر است. ازدیاد گرایش به توسعه پایدار شهری باعث شده که شهرسازان تئوری نوشهرگرایی برای نجات مراکز شهری مطرح کنند و مسئولان امور شهری طرح هایی را در راستای توجه به پیاده مداری که خود به نوعی از بطن نوشهر گرایی برمی خیزد را در دستور کار خود قرار دهند. مقاله حاضر نیز به دنبال بررسی قابلیت پیاده مداری معابر موجود در بافت تاریخی است؛ که در این راستا ابتدا نظر عابران پیاده در محدوده مورد مطالعه، در قالب توزیع ۴۰۰ پرسشنامه در رابطه با کیفیت هفت شاخص اصلی قابلیت پیاده مداری، دسترسی، ایمنی، امنیت، مبلمان، جذابیت، حمل و نقل و فعالیت های اجتماعی موردسنجش قرار داده است و بر همین اساس معابر موجود در بافت تاریخی را با استفاده از تکنیک پرومته نوع دوم اولویت بندی کرده است که به ترتیب معابر بهشتی، خواجه نصیر جنوبی، اوحدی، امام خمینی و دانشسرا و... دارای بالاترین میزان قابلیت پیاده مداری هستند. نتایج این پژوهش نشان می دهد که تنها ۲۰٪ معابر موجود در محدوده بافت تاریخی دارای ویژگی های پیاده مداری می باشد.

کلمات کلیدی:

قابلیت پیاده مداری، بافت تاریخی، توسعه پایدار، نوشهر گرایی، مراغه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1599313>

